

PHÁP-HOA PHẬT-TỰ - MẬT-TỊNH ĐẠO-TRÀNG

1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713 – Tel : (520) 623-8409

Web site : www.dharmaflowertemple.com

Cánh hạc đã bay xa

Thần Long nay vắng bóng

Những tướng Thầy hằng ở mãi với chúng con, để dìu-dắt chúng con trên nẻo Đạo, đường Đời vẫn còn chông-gai, đầy hiểm-nạn. Hôm nay báo-duyên đã mãn, Thầy đã về với Phật đúng ngày và đúng kỳ hạn vãng-sanh, như đã được Bồ-Tát Quán Thế-Âm và Sư-tổ Đại-Ninh (Thích Thiên-Tâm Hoà-Thượng) báo trước.

Đệ-tử chúng con đê-dầu đánh-lễ giác-linh Tôn-sư :

Thượng HẢI hạ QUANG

hiệu NIỆM-PHẬT TĂNG

đã an-nhiên thị-tịch vãng-sanh vào ngày Tân-Hợi

Năm Tân-Mão 24 tháng 05 Âm-lịch.

(25 tháng 06, 2011 lúc 1g40 chiều)

Thế lập 67 tuổi – Tăng lập 38 năm

Chúng con rất lấy làm hân-hạnh, và hãnh-diện có được một sư-phụ tràn-dầy đức-độ, và đạo-hạnh.

Trên pháp-toa nay vắng Thầy dạy đạo,

Chùa Pháp-Hoa nay vắng bóng Tôn-sư.

Ao thất báo danh đề thượng phẩm,

Cõi Ta-bà Thầy an-giác ngàn thu.

(Khóc lạy Thầy nay vẹn ước-nguyện).

HỎI :

Thưa cô Bảo-Đăng,

Chúng em thấy ở khắp nơi hiện nay đang có phong-trào HỘ-NIỆM rất nhiều, nhất là nhóm Cư-sĩ tại-gia thành lập ban HỘ-NIỆM, và nhận đi HỘ-NIỆM cho bất cứ ai mời thỉnh đến nhà, hoặc nhà thương để HỘ-niệm cho thân-nhân của Họ được Vãng-sanh về cõi Phật.

- 1/- HỘ-NIỆM đúng cách phải như thế nào, để khỏi mang lỗi với Tam-Bảo (vì lợi-dụng 2 chữ “VÃNG-SANH” mà Hộ-niệm cho người sanh về Cực-lạc một cách bừa-bãi, không đúng theo các điều-kiện “cần phải có” để được vãng-sanh).?

2/- *Giữ TÂM như thế nào cho đúng...để NIỆM PHẬT ?*

NIỆM PHẬT như thế nào cho đúng cách để đảm-bảo được Vãng-sanh vào trong chánh quốc (Cực-lạc) ?

3/- *TRÌ-CHÚ như thế nào cho đúng để được phát sanh ra Trí-lực, và Thân-lực ?*

ĐÁP:

Trước hết Bảo-Đặng xin phép được mỉm cười một chút, vì nghe Quý-vị nói đến 2 chữ **“Phong-trào”**. Tu-hành mà cũng có **“phong-trào”** nữa sao !

Trong thời buổi **“Mạt-pháp”** và **“Đấu-tranh kiên-cố”** như hiện nay. Bảo-Đặng lấy tâm khách-quan và vô-tư để nhận-xét và thấy rằng :

a/- Ở ngoài đời (xã-hội) thì hầu hết mọi người, mọi giới.... đều ưa-thích chạy theo những cái gì xem có vẻ **“mới và lạ”**, vì thế cho nên :

1/- Các cơ-sở thương-mại vì muốn thu-hút khách hàng nên Họ phải thường-xuyên quảng-cáo, thay-đổi màu sắc, hình-dạng thì mới thu-hút thêm được số khách hàng mới.

Đây cũng có nghĩa là :

- Cùng một món hàng cũ trước kia, nhưng sau các sự thay đổi màu sắc, hình dạng này, thì : -
Buôn bán khấm-khá hơn và kiếm được thêm nhiều tiền lời !

2/- Còn ở trong đường ĐẠO thì :

- Các cơ sở Tôn-giáo như là Nhà thờ, Chùa chiền, Am-tự đa phần cũng không thoát khỏi các việc :

- Muốn thu nhập thêm nhiều Tín-đồ mới và kiếm được nhiều tiền, danh tiếng hơn trước...

- Muốn thu vào thêm nhiều tiền bạc (donation) cho nên các **người hành-đạo** trong thời buổi **“Mạt-pháp”** và **“Đấu tranh kiên-cố”** này, Họ cũng :

- Thường-xuyên thay đổi màu sắc, hình-dạng bằng cách thay-đổi **“Phong-trào”** tu-tập lẫn hành-lễ liên-miên, nay vậy, mai khác.

Đôi khi còn nhờ các người Nữ trẻ-đẹp tham-dự vào và còn có kèm thêm các chương-trình Ca, Vũ nhạc, kịch trong các buổi lễ cho thêm vẻ hấp-dẫn đến các Tín-đồ mà có lòng háo-danh và có tâm **“ưa-thích”** các vẻ mới lạ, khác thường, đặc-biệt, chọn vui cười nhiều hơn là **ngồi bó gối suốt buổi, suốt ngày để mà Tu-hành, thuần-túy như là chỉ có toàn Trì-chú, Niệm Phật**, hoặc trao-dôi Kinh-pháp, tư-duy thực-hành những lời vàng-ngọc của **Phật, Bồ-tát** và của chư **Tổ-sư** dạy bảo !

Vì thế cho nên :

Riêng về đường đạo, nhất là ở tại các chốn **Thiền-môn trong Phật giáo**, thời buổi Mạt-pháp này Họ thường ưa chạy theo phong-trào thay-đổi hấp-dẫn, mới lạ, khiến cho một số rất ít các tín-đồ thuộc về trường-phái bảo-thủ có tâm quan-hoài cho mối đạo ở tương-lai, thấy lòng dâng lên ít nhiều xót-thương và buồn-nản !

Bảo-Đặng xin phép được miễn bàn đến các việc này, vì e rằng có sự đụng-chạm, hoặc hiểu lầm, và cũng không muốn đi quá bốn-phận của mình.

Nhất là :

- **Vạch áo cho người xem lưng, thì chẳng hay ho và tốt đẹp gì.**

Điều quan-trọng là Bảo-Đặng mong sao cho các Người, hoặc các tín-đồ nào thuộc về **“trường-phái bảo-thủ”** nên hiểu rằng :

- Nhon hư, chó còn Đạo vẫn bất hư.

Do vậy mà chó nên vì một vài việc nhỏ hoặc ít hay nhiều các việc lớn khác đã, đang xảy ra làm hư tổn đi chẳng nữa....cũng không nên phán-quyết sai-lầm về mỗi đạo. Trong kinh **“Pháp Diệt Tận” PHẬT** đã có huyền-ký lại trước kia rồi, cho nên khó mà thay-đổi hoặc là tu-chỉnh lại được.

Nếu là Phật-tử chân-chánh cần cầu giải-thoát, thì phải có trí-huệ phân xét rõ ràng, để khỏi bị lầm đường lạc lối, cũng giống như những người bạn mình đã có bị trước đây vậy.

Bảo-Đăng xin chân thành khuyến-nhắc tất cả :

- Nên giữ **Tâm “bất động”** trước mọi hoàn-cảnh, dù cho có chính mắt thấy, tai nghe đi nữa cũng không chao động. Bảo-Đăng cũng biết là khó có người giữ được **Tâm “bất động”** này trước những cảnh **“Khổ đau, bức mình, bất mãn, buồn phiền”**..vv.... ở ngoài Đồi, lẫn trong Đạo.

Suốt gần 30 năm tuổi Đạo, Bảo-Đăng đã từng nghe (từ Phật-tử kể lại), và cũng đã tận mắt thấy (nhiều cảnh tượng náo lòng, hãi-hùng và khiếp sợ) rất nhiều....Nhưng qua các kinh-nghiệm của bản thân trong đường tu-tập....Bảo-đăng nhận thấy rằng :

- Nếu như mình cứ mãi bị lệ thuộc vào những cái nghe, cái thấy đó (làm trái tai, gai mắt), rồi suy-ngẫm, bàn-tán hoài-hoài. Sẽ làm cho **“Tâm thức”** của mình bị tổn-thương. Thì cái **Trí-huệ** của mình cũng sẽ bị u-mê, ngày càng chồng chất thêm lên những sự đen tối (vì bất mãn, bức tức, giận hờn, phiền não..vv....).

Thử hỏi, mỗi ngày khi ngồi xuống TU...thì **TÂM** của Quý-vị sẽ thấu đạt được những gì ??

Đây là nguyên nhân chánh yếu, quan-trọng nhất cho đường **“Tu-tập”** của người Phật-tử chúng ta vậy. Cho nên,

Nói đến 2 chữ **“TU-TẬP”** thì phải hiểu rằng :

1/- TU để làm gì, có ích lợi gì cho Ta ?

2/- TẬP cái gì ? cái gì cần phải tập làm ?

Quý-vị có biết rằng :

a/- 2 lỗ Tai của mình là 2 cái máy “ghi âm” (ghi hết những gì mình nghe được, dù là một tiếng động thật nhỏ, thật khẽ). Hễ tai mình nghe được thì tất nhiên đã thấu vào trong **“Tâm thức”** của mình những tiếng.... đó rồi vậy.

b/- 2 con mắt là cái máy “chụp hình” (chụp hết những gì mình thấy được, dù là một cái thấy lò-mờ, thấy từ vật lớn như sơn, hà đại địa, cho đến thấy được vật nhỏ li-ti, thấy những điều sạch, mát (con mắt), những điều tốt đẹp, cho đến thấy những điều do-bẩn, xấu-xa, tệ hại).

Tất cả đều đã được ghi sâu vào, chất chứa hết trong **“tiềm thức”** của mình từ vô-thỉ kiếp cho mãi đến nay, không thiếu sót một vật nhỏ (li-ti) nào hết.

(Phụ giảng :

Thì **4 Căn** (tỷ, thiệt, thân, ý) kia của mình cũng y như thế, (lục căn tiếp-xúc với lục trần sanh ra lục thức), 6 căn phối-hợp với 6 trần là (sắc, Thanh, Hương, Vị, Súc, Pháp) thì thành ra là 12 xứ, còn nếu kể luôn cả 6 thức vào nữa, thì thành ra là 18 giới vv.....)

Nhưng ở đây Bảo-Đăng chỉ nhấn mạnh về cái **TÂM** và 2 căn quan-yếu nhất là **NHÃN CĂN**, và **NHĨ CĂN** mà thôi.

Thử hỏi cái TÂM, cái THỨC và cái THẤY của mình chứa những gì nhiều nhất ?

- Trong hay đục, sạch hay dơ, “**Tâm tịnh**” nhiều hay “**Tâm động**” nhiều ?
- Tâm chấp, chứa nhiều hay Tâm Hỷ-xả nhiều ?
- Tâm xấu ác nhiều hay Tâm thánh thiện nhiều ?
- Tâm trí ngu-si nhiều, hay tâm trí huệ đầy ắp ?
- Tâm Phân-biệt nhiều, hay Tâm đồng đẳng nhiều ?
- Tâm Tham lam nhiều, hay Tâm Bố-thí, bác ái nhiều ?
- Tâm Sân, hận tức nhiều, hay tâm từ-bi, nhẫn nhịn nhiều ?
- Tâm thương ghét, đố-ky, phải, quấy thấp, cao nhiều, hay Tâm bình-đẳng nhiều ?

Kiếp nầy may mắn mình được làm người có tướng dạng Tốt, đẹp, giàu sang, phú-quý, vui vẻ và gần như là luôn được sở-cầu như-ý. Còn những người khác thì không được may-mắn có tướng dạng tốt đẹp, lại thêm còn bị nghèo cùn, khốn-khổ, hoạn-nạn cứ kéo tới hoài, gần như là liên tu, bất tận, bệnh tật rề-rề hoài, lại còn thêm bị tật nguyên nữa, sở cầu không được như ý..vv...

Trong Kinh Thiện Ác nhân-quả, PHẬT có dạy như sau :

- “**Trên thế-gian không có gì KHỔ bằng, là làm người “bất hạnh”.....**

Giờ biết rõ cái lý do rồi, thì :

- **Mỗi ngày trước khi ngủ, quý-vị nên bỏ ra vài phút để kiểm chứng lại những cái “Tâm” của mình, thì sẽ thấy rõ TÂM của mình đang nằm ở “bên” nào liền.**

Khi đã thấy, biết rõ cái TÂM của mình rồi, chừng đó mới dùng Trí-huệ (có học hiểu Phật lý) để quán-xét, tùy thuộc vào NGHIỆP LỰC của cái TÂM đó.

Mới bắt đầu “TU” Tâm, và “SỬA” Tánh được.

Ở ngoài đời cũng thế :

- Muốn lái xe, trước hết phải “**Học lái**”, sau đó phải “**thực tập**” lái ra đường lớn, ra xa-lộ... Dù nhỏ tuổi hay lớn tuổi, sang hèn gì hễ bất cẩn là bị đụng xe chết hoài. Cho nên phải cẩn-thận khi cầm tay lái, để hết tâm khi lái xe, ngó trước ngó sau mỗi khi muốn quẹo hay sang lane ..vv... Có người lái xe cả đời mà bị đụng xe, cũng bắt phải đi học lớp (lý-thuyết) cách lái xe lại cho đúng.

- Muốn biết Đền hay, muốn biết nấu ăn ngon, muốn làm Bác-sĩ, Kỹ-sư, hoặc “**MUỐN**” bất cứ điều gì trên thế-gian nầy. Bắt buộc phải “**HỌC**” và phải “**THỰC TẬP**” những điều mà mình đã học hỏi, nhất là phải biết điều-chỉnh, học hỏi lại mỗi khi làm sai. Nếu không chịu sửa đổi thì mãi mãi sẽ không tốt nghiệp, hay thành-tựu được bất cứ việc gì mà mình mong muốn.

Trong việc học PHẬT PHÁP cũng thế :

- Muốn được VĨNG-SANH, muốn được PHẨM cao, muốn được lên cõi TRỜI (làm Thiên dân, làm Thiên-tử), hay sanh về cõi PHẬT, hoặc là muốn được thành PHẬTvv....

Cũng bắt buộc phải HỌC (chánh Pháp của Phật đã dạy), đồng-thời cũng phải “**THỰC TẬP**” những gì mà mình đã Học hỏi qua những lời dạy bảo của Phật, của Bồ-Tát, của Tổ-sư (đã vì chúng ta mà Quý Ngài phải “**Xuống trần**”, trải qua vô số kiếp “**TU-TẬP**” để thành chánh-quả), nhờ vậy mà ngày nay chúng-sanh chúng ta mới có PHÁP-BẢO để TU-TẬP.

Ơn của Quý NGÀI khó mà đáp đền cho được.

Ngày nay chúng ta may-mắn là :

Nhơn thân nan đắc,

**Phật pháp nanùng.
Bá kiếp thiên sanh,
Vị tăng nhứt ngộ.**

Nghĩa là :

- Thân người khó được, mà nay Ta đã được,
- Chánh pháp khó biết, mà Ta đã biết,
- Minh-sư khó gặp, thiện-hữu khó tìm.

Cho nên Ta phải biết rằng :

- Chánh PHÁP khó nghe, khó biết, mà nay Ta đã từng được nghe, được biết, được học hỏi rất nhiều điều tốt đẹp, hy-hữu. Mà chính ngay cả Ông Bà, Tổ-tiên của Ta cũng chưa hề được nghe, biết hoặc được học hỏi đến.

Cho nên, 2 chữ TU và TẬP không thể thiếu một, ngoài Đòi cũng như trong Đạo.

Một người Phật-tử chân-chánh, muốn TU (NIỆM), và muốn đạt được “kết quả” những gì mà mình đã TU và đã HỌC.

Thì phải vừa TU vừa THỰC-TẬP, hay THỰC-HÀNH cũng thế. 2 chữ TU-TẬP, hoặc TU-HÀNH phải làm cùng một lúc.

Như đã nói ở trên, là TÂM của mình từ vô-thỉ kiếp qua...mãi cho đến kiếp này chỉ toàn là BẤT-TỊNH, luôn bị TRÓI-BUỘC vào trong NGŨ DỤC, LỤC TRẦN, bị RÀNG-BUỘC BỞI CHA, MẸ VỢ CHỒNG CON CHÁU... BỞI NHỮNG TIẾNG KHEN, CHÊ, THƯƠNG, GHÉT, THỊ PHI, NHÂN, NGÃ, PHẢI, QUẤY, THẤP CAO vv.....Thành ra TU hoài mà vẫn không thấy tiến-bộ, Tụng kinh hoài mà vẫn không thấu-triệt được lời PHẬT, ý TỔ muốn dạy.

NIỆM PHẬT cả đời mà cũng không được vãng-sanh, phút cuối cùng của cuộc đời lại bị lạc vào 3 Ác-đạo. Còn TRÌ-CHÚ nhiều thì bị nhức-đầu, cả mình đau-nhức, mệt-mỏi...hoặc bị ói-mửa, nhiều phiền-não kéo đến, tâm-tánh nóng-nảy, sân-si lạ thường, trước thương sau ghét, gia-đình gây-gỗ, bất-an vv.... có người còn bị “Tẩu-hỏa nhập ma” ! Có nhiều người đổ thừa là tại vì Trì-Chú ! cho nên không ai dám TRÌ-CHÚ nữa.

Tại sao Tu mà bị thảm-hại như vậy, thì TU làm gì ?

Trước khi Bảo-Đăng giải-đáp các điều này, xin quý Liên-hữu lắng lòng suy-nghĩ kỹ xem nguyên-nhân tại sao có những hiện-tượng kỳ-cục vậy ?

Câu PHẬT hay câu CHÚ cũng lưu-xuất từ nơi PHẬT. Khi PHẬT còn tại thế, không có Kinh để tụng, không có NIỆM PHẬT, không có CHÚ để trì-tụng, phải tu Thiên-định (*tự tu tự chứng*). Đến khi đệ-tử của PHẬT bị MA NẠN, lúc đó từ nơi PHẬT phát ra “TÂM-CHÚ” của Phật (*dùng Tâm chú đó để cứu đệ-tử ra khỏi Ma-nạn*).

Sau khi PHẬT nhập Niết-bàn, Đệ-tử của Phật mới chép lại tất cả những lời của PHẬT đã dạy cho đệ-tử, lưu-truyền ra những bài “TÂM-CHÚ” của Phật hầu giúp chúng đệ-tử thoát khỏi NGHIỆP-LỰC, CHUỐNG-NẠN, MA-NẠN, và có được TRÍ-HUỆ (*của Phật, để phân-biệt rõ chánh, tà*).

Lúc PHẬT THÍCH-CA còn tại-thế, trước khi Ngài Nhập Niết-Bàn, đã biết trước trong thời-kỳ Mạt-Pháp ít có người được giải-thoát, và không tự tu, tự chứng như trong thời-kỳ Chánh pháp được. Vì thế Ngài quán-xét hết tất cả 10 phương PHẬT, không có PHẬT nào mà có ĐẠI-NGUYỆN

ĐỘ CHÚNG-SANH LỚN BẰNG ĐỨC PHẬT A-DI-ĐÀ cả. Cho nên Ngài mới khuyên dạy Đệ-tử những lời dạy cuối cùng rằng :

- Sau khi Ta nhập diệt rồi, các người khó mà TỰ-TU, TỰ CHỨNG được. Phải quy-hướng về cõi TÂY-PHƯƠNG CỰC-LẠ, CỦA PHẬT A-DI-ĐÀ, rồi niệm DANH-HIỆU của PHẬT đó, THỜI SẼ ĐƯỢC TIẾP-DẪN NGAY RA KHỎI SANH-TỬ. LUÂN-HỒI (ĐỐI NGHIỆP VẮNG-SANH).

Ngày nay vì thương tưởng đến PHẬT THÍCH-CA, mà chúng ta y-giáo phụng-hành.

Cũng vì nhận thấy và biết rõ trong thời “**Pháp-vận**” hiện nay, thì khó mà TỰ-TU. TỰ CHỨNG (tu Thiên) cho được. cho nên chúng ta rất cần-thiết NIỆM DANH-HIỆU ĐỨC PHẬT A-DI-ĐÀ, để được Ngài cứu-độ tiếp-dẫn “**ĐỐI NGHIỆP VẮNG-SANH**”.

Chúng ta cũng đã thấy, biết nhiều rằng :

Hiện nay, MA-NẠN đầy-dẫy khắp nơi trên thế-giới, khói đen bao-phủ mọi nhà...không có lối thoát, nếu không có những câu THẦN-CHÚ (Tâm-chú của PHẬT) để lại cho chúng ta, thì tất cả chúng-sanh chúng ta đều phải ĐỌA LÀM MA, QUỶ hết cả, không bao giờ thoát ra được lưới của MA VƯƠNG, QUỶ VƯƠNG, TINH VƯƠNG cả.

Cho nên chúng ta cần phải TRÌ-CHÚ, NIỆM PHẬT cho thật nhiều, để có được đầy-đủ “nhân-tánh, Thánh-tánh và Phật-tánh”, thì mới hy-vọng thoát khỏi lưới của MA Vương, mà lập đi con đường Vãng-sanh, Nhân Thiên, hoặc là đầu-thai lại làm người !

.....

Trong kinh PHẬT có dạy rằng :

- “**Đọc kinh Ta mà không hiểu Ta, là xa Ta**”.

Hoặc :

- **Nhai cơm cả đời mà không nát hạt gạo,**
- **Mặc áo cả đời mà không dính sợi tơ.**
- **Niệm Phật cả đời mà không thấy được PHẬT.**
- **Trì-chú hoài mà không có Đạo-lực gì hết, vẫn bị Ma dựa, nhập, khảo-đạo như thường !**

Tại sao kỳ vậy ?

Phải biết câu :

- **TAM-GIỚI DO TÂM** (Ba cõi Dục giới, Sắc giới, Vô sắc giới) đều do TÂM tạo ra cả).
- **VẠN PHÁP DUY-THỨC** (tất cả các Pháp đều do Thức gây ra).

Cho nên :

Trong thập phương, Tam thế (10 phương, 3 đời), tất cả cảnh-giới, các Pháp lớn nhỏ, thấp cao... đều do từ nơi **TÂM-THỨC phân-biệt** mà sanh ra cả là như vậy.

Quý-vị cũng ít nhiều đọc nhớ những lời dạy của Phật, Bồ-Tát, Tổ-sư là :

VĂN, TỬ, và TU (đã có giảng trong những kỳ giảng trước rồi)

Ở đây Bảo-Đẳng chỉ nhắc sơ về chữ **TU** mà thôi.

Đa phần Phật-tử chỉ hiểu biết rằng :

- “**TU**” chỉ là **tụng-kinh, lạy Sám-hối, Niệm-Phật** mà thôi. Mỗi ngày tụng một thời Kinh, Niệm vài chuỗi tràng là **TU** xong rồi đó, bỏ chuỗi tràng xuống sách bóp chạy liền ! Lẽ lớn đi Chùa lạy Phật, tụng kinh, cúng-dường rồi về, hoặc tới Chùa làm “**Công-Quả**” từ sáng đến tối rồi về, mỗi

khi Chùa có Tổ-chức Lễ chi thì tới Chùa phụ-giúp làm tất cả mọi việc gì mà làm được. Về tới nhà “mệt” quá lăn lên giường ngủ một giấc tới sáng, thức dậy nghĩ rằng :

- Hôm qua Ta đi chùa đã TU rất nhiều, công-đức quá đầy-đủ rồi, nghiệp-chướng được tiêu trừ rồi, khi mãn-phần sẽ được PHẬT tới rước... ha ha !!

Quý-vị dùng cái TÂM trong sáng mà ngẫm-nghĩ lại cho thật sâu...là :

- Tất cả NGHIỆP TỘI (lớn nhỏ) đều từ nơi TÂM THỨC mà tạo ra cả, giờ mình tới Chùa dùng cái THÂN TUỞNG khỏe mạnh để làm Công-quả, hoặc tụng kinh, niệm Phật lai rai (cho có lệ), thử hỏi có tiêu diệt được tất cả NGHIỆP TỘI của mình đã gieo trong quá-khứ hay không. Chết có được về cõi PHẬT hay không ??
- Tạo NGHIỆP TỘI do từ nơi TÂM (THỨC) ra.

Mà :

- Dùng THÂN (TUỞNG) (làm công-quả để mà diệt TỘI ư ???).
Một cái hữu Tâm (cái “thức” (phân-biệt) không có hình-tượng),
Một cái hữu Tướng (dùng thân làm “công-quả” thì có tất cả hình-tượng)

Thử hỏi có được tiêu NGHIỆP hay không ?

Phải biết rõ rằng :

- Chữ “TU” mà Tổ-sư muốn dạy cho chúng-ta là : “SỬA” (tâm).
“SỬA” : Là ĐỔI từ cái (tâm) xấu thành ra cái tốt, cái sai trái thành ra đúng, sửa cái TÂM ác, ganh-ty, đố-ky, ích-kỷ, thương-ghét, thấp-cao, thị-phi, tranh-đấu và SỬA những cái Tâm gì mà Trời, Phật, Thần-thánh chê.
- Chữ “TẬP” đây là THỰC-HÀNH và XẢ BỎ.
“XẢ” những cái gì mà không cần-thiết phải giữ.
“BỎ” những cái TÂM gì mà Trời, Phật, Thần-Thánh chê, (mà ngay cả chính Người đời cũng chê luôn).

Cho nên, muốn TU để có được cái TÂM “trong sáng”, và được “Cảm-ứng đạo-giao” thì trước tiên cần phải TẬP SỬA-ĐỔI, và TẬP XẢ BỎ 30 món Tùy “PHIÊN-NÃO” được liệt-danh dưới đây là :

A/- 10 món căn-bản phiên-não :

- 1- Tham-lam,
- 2- Sân (nóng nảy),
- 3- Si (si mê, ngu-si),
- 4- Mạn (cống-cao, ngã-mạn)
- 5- Nghi (nghi-ngờ),
- 6- Thân-kiến (là chấp thân ngũ-âm, tứ đại giả-hợp này là “TA”),
- 7- Biên-kiến (chỉ thấy, nghe có một chiều, một bên thôi nên chấp lầy),
- 8- Kiên thủ kiến (bảo-thủ sự hiểu biết sai lầm của mình),
- 9- Giới thủ kiến (giữ chặt giới luật của tà-giáo, ngoại đạo không chịu bỏ).
- 10- Tà kiến (mê-tín, chấp những gì không chơn-chánh)

(10 món trên đây gọi là “Thập sử”, hay gọi là “Thập kiết”, Nó xiềng-xích, trói cột chúng-

sinh nên không thể nào giải-thoát được sanh-tử, luân-hồi).

B/- CHI-MẠT VÔ-MINH hoặc là CHI-MẠT PHIÊN-NÃO :

Từ 10 món căn-bản Phiền-não trên này mà sanh ra thêm 20 món “**Chi-mạt phiên-não**” .

Đây là 20 món “**gốc**” sanh ra phiên-não :

- 11- **Phân** (*sân*), (*là tức giận*)
- 12- **Hận** (*hờn mát*)
- 13- **Não** (*buồn rầu, biét-rứt*)
- 14- **Phú** (*che dấu tội-lỗi của mình*)
- 15- **Tật** (*tật đố, ganh-ghét*)
- 16- **Xan** (*bỏn-xén, rít rắm*)
- 17- **Cuống** (*đôi gạt người, Khẩu Phật, Tâm xà*)
- 18- **Kiêu** (*kiêu-căng, tự-đắc, mục-hạ vô nhon*)
- 19- **Siểm** (*bợ đố, đua nịnh*)
- 20- **Hại** (*làm tổn-hại, không có lòng từ-bi*)
- 21- **Vô-Tâm** (*không biết hổ*)
- 22- **Vô-Quý** (*không biết thẹn*)
(*Nghĩa là đôi với lương-tâm thì không biết Hổ, đôi với người khác thì không biết thẹn, người không biết hổ-thẹn*).
- 23- **Điệu-cử** (*lao-chao, lóc-chóc, không được điềm-tĩnh*)
- 24- **Hôn-trầm** (*mơ-màng, mờ-mịt, ngủ gục*)
- 25- **Tán-loạn** (*rối-loạn, Tâm tán-loạn không định*).
- 26- **Phóng-dật** (*buông-lung, không biết tự kềm-chế lấy mình*)
- 27- **Bất Tín** (*không tin, không tin nhân-quả, không tin lời dạy của Thánh-hiền*)
- 28- **Giải-đãi** (*biếng nhác, trễ-nải, làm việc cầu-thả*)
- 29- **Thất Niệm** (*không nhớ, không chăm-chú nghe nên không nhớ*)
- 30- **Bất Chánh-tri** (*hiểu biết không chân-chánh, tà-vạy, hiểu mê-lâm*)

Trên đây có tất cả 30 món **TÙY PHIÊN-NÃO** đã làm cho chúng-sanh không thể ra khỏi sanh-tử, luân-hồi, và không thể chứng thành **PHẬT** quả được. Vì thế muốn Tu được có kết-quả cần phải :

- “**TẬP**” **XẢ**, **BỎ** 30 cái **TÂM** xấu ở trên, thì mới được gọi là người “**TU-TÂM**”, và có được cái **TÂM** “**TRONG-SÁNG**”.

Còn như :

- Vẫn không chịu **XẢ-BỎ** 30 cái **TÂM** ở trên, mà cứ khư-khư giữ chặt mãi trong **Tâm-thức**, thì cái **TÂM-THỨC** đó ngày càng đen, càng tối, càng dơ, càng đục, càng nặng-trĩu. Thử hỏi khi Trì-chú, Niệm Phật sẽ đạt được những kết-quả gì cho Ta ??

Chùng đó, thì trách ai đây ?

- Trách **PHẬT**, trách **TRỜI**, hay trách do tại **TRÌ-CHÚ** (*của Phật*) nên mới bị hoạn-nạn kéo đến hoài, sở-cầu không được như-ý, gia-đình bất-an. **TU** hoài mà không được cảm-ứng, vv..... !!

Bảo-Đẳng hy-vọng rằng :

- Khi đọc tới phần này, quý-vị sẽ hiểu rõ TẠI-SAO rồi vậy.

Sau khi XẢ BỎ được 30 tên giặc phiền-não trên rồi, TA (người Tu-Tâm) cũng cần phải nuôi-dưỡng 11 cái “TÁNH” “THIỆN” của mình nữa, vì đó là 11 vị Trung-thần của Ta, chính là các món :

- 1- **Tín** (đức-tin, tin-tưởng, tin có nhân-quả, tin có tội, phước)
- 2- **Tinh-tấn** (siêng-năng, chăm-chỉ)
- 3- **Tàm** (biết xấu-hỗ)
- 4- **Quý** (biết thẹn với người)
- 5- **Vô-Tham** (không tham-lam)
- 6- **Vô-Sân** (không nóng-nảy, không giận-hờn, không sân-hận)
- 7- **Vô-Si** (không mờ-ám, không si-mê, có trí huệ sáng-suốt)
- 8- **Khinh-an** (thân-tâm nhẹ-nhàng, thoi-thới, vui-vẻ, tâm không chấp-nhứt)
- 9- **Bất phóng-dật** (không buông-lung, biết tự kềm-chế lấy mình)
- 10- **Hành-xả** (là làm mà không cố-chấp, không nghĩ nhớ mãi, biết xả, không để trong lòng)
- 11- **Bất-hại** (thà tổn mình chứ không làm tổn-hại người khác)

Trên đây là 11 món “THIỆN TÂM-SỞ” mà chúng ta cần phải nuôi-dưỡng mỗi ngày cho TÂM của Ta càng thêm Trong sáng.

Tóm lại :

- TU (TÂM), và SỬA (TÁNH xấu), mà dưỡng TÁNH (tốt) đừng để cho bạn ác (Ác tri-thức) cướp mất đi. Người tu-tập theo Phật pháp phải ý-thức rõ điều này, mà cố-gắng lo TU SỬA Thân, Tâm cho hoàn-chỉnh lại, thì việc TU-HÀNH mới có kết-quả tốt, được “cảm-ứng với Phật, Bồ-Tát, Thánh-Thần” và được thành đạo về sau.

HỎI :

- 1/- Giữ TÂM như thế nào cho đúng...để NIỆM PHẬT ?
NIỆM PHẬT như thế nào cho đúng cách để đảm-bảo được Vãng-sanh vào trong chánh quốc (Cực-lạc) ?
- 2/- TRÌ-CHÚ như thế nào cho đúng để được phát sanh ra Trí-lực, và Thân-lực ?
- 3/- HỘ-NIỆM đúng cách phải như thế nào, để khỏi mang lỗi với Tam-Bảo (vì lợi-dụng 2 chữ “VÃNG-SANH” mà Hộ-niệm cho người sanh về Cực-lạc một cách bừa-bãi, không đúng theo các điều-kiện “cần phải có” để được vãng-sanh).

ĐÁP :

- a/- Trước khi đi đâu chơi phải lo Tắm gội trước, đi học, đi làm, đi ngủ cũng phải lo tắm rửa cho sạch-sẽ cái Thân tứ đại. Thì mỗi lần vào Tu cũng phải lo tắm gội cái TÂM THỨC của mình cho sạch-sẽ trước khi Tụng kinh, Niệm Phật, hoặc Trì-chú.
- b/- Hằng ngày phải kiểm lại TÂM của mình đang muốn gì, và những hành-động mà Tâm mình đã làm đó có hợp với Tâm của TRỜI, PHẬT, THẦN THÁNH hay không ?
- c/- Những điều đã kể trên về những cái TÂM trời buộc, 30 món tùy phiền não, và chấp chứa... (Nó) nhiều hay ít.

d/- Người Phật-tử muốn được **Hộ-Niệm vãng-sanh**, điều-kiện tiên-quyết là phải học hỏi về pháp môn **TỊNH-ĐỘ**, kể đến là cần phải hiểu biết về thế-giới Cực-lạc một cách rõ-ràng, nhất là **48 lời đại nguyện của Đức Phật A-DI-ĐÀ**. Và thế nào là ý-nghĩa của việc **“ĐỐI NGHIỆP VÃNG-SANH”** ?

Vậy lấy cái gì để gọi, rửa cái **TÂM THỨC** (do bản, chấp chứa toàn những việc xấu ác, tham sân, thị-phi, nhân ngã, bỉ thử, thấp cao, sang hèn, phải quấy, đố-kỵ, ganh-tỵ, những tiếng ghét thương, tà, siểm...vv....) đó.

- Chúng ta cần phải **LỄ “THẬP NHỊ DANH SÁM-HỐI DIỆT TỘI”** để gọi rửa Thân, Tâm của mình trước (Lễ lạy lên chư Phật và **“phát lồ” sám-hồi**), và **TRÌ-CHÚ DIỆT-TỘI** (21 biến, hoặc 108 biến). Hầu giúp cho tiêu được Nghiệp tội : **“Tứ trọng ngũ-nghịch, Thập ác, phi-báng Tam-Bảo, hàng Tăng, Ni phạm tội Tứ-khí, Bát khí, giả-sử các tội ấy nhiều như đem cỏi TA-BÀ này, nghiền-nát ra thành bụi nhỏ (tức là vi-trần), mỗi hạt bụi (được kể) là một kiếp tội. Nếu thành tâm ngày đêm Lễ lạy, thọ-trì, nhớ niệm không quên. Thì bao nhiêu vi-trần kiếp tội ấy, thảy đều được tiêu-trừ, và được Công-đức không thể nghĩ bàn.**
- Kể đến **TRÌ-CHÚ “VÔ-LƯỢNG THỌ NHƯ-LAI”** Đà-rani (21 biến, hoặc 108 biến) để giúp tiêu-giảm bớt các tội nghiệp đã gây ra trong quá-khứ và hiện tại, thì Tâm thức sẽ được **“Trong sáng”**, **“nhẹ-nhàng**, và **Tiêu-tan hết tất cả PHIỀN-NÃO”**.
- Kể tiếp **TRÌ-CHÚ “ĐẠI-BI”** Tâm Đà-rani (muốn có đạo lực bắt buộc phải Trì từ 21 biến, 108 biến, cho đến ngàn biến trở lên, mới phát sanh ra Thân-lực của Tâm-chú được, đến chừng đó thì diệu dụng của Thân-chú không thể nghĩ bàn được).

Trong kinh Đại-Bi có lời dạy rằng :

- **“Nếu chúng-sanh nào, trong đời hiện-tại, muốn mong cầu việc chi, nên giữ trai-giới nghiêm-sạch trong 21 ngày mà Trì-chú Đại-Bi, tất đều được toại nguyện.**
- **“Nếu thường chí-tâm trì-niệm, thì từ kiếp sống, chết này, đến kiếp sống, chết khác, tất cả nghiệp ác đều mau tiêu-diệt, tất cả chư Phật, Bồ-Tát, Phạm-Thiên, Đế-Thích, Tứ Thiên-Vương, Thần, Tiên, Long Vương thảy đều chứng biết cho.**
- **“Hàng Trời, Người nào thường thọ trì “Tâm-Chú” này, như tắm gội trong sông hồ, biển cả, nếu những chúng-sanh ở trong đó (như tôm, cá) được nước tắm, gội của kẻ ấy dính vào thân, thì bao nhiêu nghiệp nặng, tội ác thảy đều tiêu-diệt, liền được siêu về tha-phương Tịnh-độ, hóa-sanh nơi hoa sen, không còn thọ thân thai, noãn, thấp nữa.**
- **“Các chúng-sanh ấy chỉ nhờ chút ảnh-hưởng mà còn được như thế, huống chi là chính người trì-tụng. Và như người Trì-chú đi nơi đường, có ngọn gió thổi qua mình, nếu những chúng-sanh ở sau được gió của kẻ ấy lướt qua y-phục, thân-thể, thì :**
- **Tất cả chướng nặng, nghiệp ác thảy đều tiêu-diệt. Không còn đọa vào Tam-đồ, thường sanh ra ở trước chư Phật.**

Cho nên phải biết :

- **Quả-báo, phước-đức của người TRÌ-CHÚ (Đại-Bi) thật không thể nghĩ-bàn” !!**

Lại dạy nữa rằng :

“Nầy Thiện-nam tử, chúng-sanh nào nghe danh-tự của môn Đà-ra-ni này, còn tiêu-diệt

tội nặng sanh-tử trong vô-lượng kiếp, huống chi là tự Trì-tụng ư !.

Nếu người nào được Thần-chú này mà tụng trì, phải biết kẻ ấy đã từng cúng-dường vô-lượng chư PHẬT, gieo nhiều căn-lành.

Nếu kẻ nào tụng trì đúng pháp, lại có thể vì chúng-sanh dứt trừ sự khổ nạn, nên biết người ấy là Bậc có đủ đầy “Tâm Đại-Bi”, không bao lâu nữa sẽ thành PHẬT.

Cho nên, hành-giả khi thấy mọi loài, đều nên vì chúng-sanh mà Trì-chú này, khiến cho chúng được nghe để cùng gây nhân Bồ-Đề, thì sẽ được vô-lượng vô-biên công-đức”.

Do đây mà biết rằng :

- **Chú ĐẠI-BI** phát ra từ nơi “TÂM” của Đức QUÁN-THẾ-ÂM BỒ-TÁT có công-năng DIỆT-TỘI, giúp cho Ta có được TRÍ-HUỆ, và tăng-trưởng BỒ-ĐỀ TÂM (tức là 4 cái TÂM “TỪ, BI, HỖ, XÁ”) cũng giống như Ngài vậy.

Sau khi đã SÁM-HỐI, Trì-chú ĐẠI-BI (vào nước uống, giúp cho TÂM mát-mẻ, nhẹ-nhàng, và gội rửa những tội-lỗi do Thân, Khẩu, Ý) rồi. Thì TÂM THỨC sẽ được TRONG SÁNG.... ắt sẽ phấn-khởi, mà nhất-tâm NIỆM PHẬT quên hẳn muôn duyên (đang trói buộc, và bao quanh mình để khảo đảo).

Bảo-Đặng xin chia-xẻ với Huynh-đệ một vài kinh-nghiệm, phương-cách TRÌ, NIỆM để được NHẤT TÂM như sau :

- **Để một tấm hình của PHẬT, hay BỒ-TÁT thật đẹp, thật trang-nghiêm trước mặt** (không cao, không thấp), khi Niệm PHẬT nên mở mắt để “QUÁN”, và “TUỞNG NHỚ” (mặt PHẬT, mặt BỒ-TÁT) in sâu vào TÂM-THỨC của hành-giả. Không được nhắm mắt lâu, vì sẽ bị “hôn-trầm” (mơ-màng rồi ngủ-gục),
- **Ngồi ngay thẳng NIỆM PHẬT** (bắt ấn, hoặc lãn tràng cũng được), (không bắt buộc phải ngồi kiết-già hay bán-già, đứng niệm, hoặc lay niệm cũng được, miễn sao được thoải-mái. Bởi vì ngồi lâu hàng giờ, có khi ngồi Niệm suốt buổi, thì bị “tê-chân”, sẽ làm khó chịu, Niệm Phật không được nhất tâm. Tội-nghiệp cũng không được tiêu trừ).
- **Muốn bảo-đảm được VẮNG-SANH cần phải Niệm từ 30.000, tới 100.000, cho chí tới 200.000 câu PHẬT mỗi ngày** (mới có thể tiêu được những nghiệp tội). Mới đủ điểm lên ngôi trên 9 phẩm Sen được.

Bảo-Đặng xin nhấn-mạnh điều quan-trọng cần nên hiểu rõ rằng :

- **NIỆM-PHẬT hoặc TRÌ-CHÚ tới con SỐ NHIỀU mà “KHÔNG NHẤT-TÂM” được câu nào hết.**

Không bằng NIỆM-PHẬT, TRÌ-CHÚ được con số ít, mà câu nào cũng nhất-tâm, và trong sáng câu đó.

Bởi vì khó được nhất-tâm, nên phải NIỆM cho thiệt nhiều....may-mắn có 1 vài câu được NHẤT-TÂM.

- **Tiếng TRÌ-CHÚ hoặc tiếng NIỆM-PHẬT phải giữ đều-đều, không nhanh, không quá chậm** (giống như những giọt mưa rơi đều trên lá vậy), tai phải nghe rõ tiếng Trì-chú, Niệm-Phật (thì vọng-niệm không sanh. Hễ vọng-niệm không sanh thì sẽ được “nhất-tâm”).

Nếu NIỆM “quá chậm” sẽ bị vọng-tưởng xen-tạp vào những chỗ trống đó, ngày càng nhiều thêm, thì thử hỏi kết-quả sẽ như thế nào ?

- Dù cho NIỆM bể cổ vẫn hoàn KHÔNG !

(Hành-giả mới TU thì khó mà không bị vọng-niệm, nhưng khi biết cách trừ nó rồi, thì từ từ sẽ được nhất-tâm), bằng cách nào ?

- **Mỗi khi bị vọng-niệm kéo đến, đừng thuận theo NÓ** (mà nghĩ suy chi cả), dập tắt bằng cách Niệm **LỚN TIẾNG**, hoặc bỏ chuỗi xuống...dùng **“TÂM đếm”** từ câu, nếu nhất tâm niệm thì sẽ đếm đúng con số chuỗi liền (từ 1 tràng (100 câu), cho tới 10 tràng (1,080 câu) không sai). Vì lo đặt hết Tâm vào con số niệm **PHẬT**, cho nên Vọng-tưởng không có chỗ trống để xen vào.

Từ từ...khi quen rồi, thì vọng niệm cũng bớt xen tạp. Đi đến chỗ **“nhất tâm”** sẽ không còn khó nữa.

Nếu **NIỆM PHẬT** từ 1.000 câu trở lên...nên Niệm 4 chữ : - **A-DI-ĐÀ PHẬT**. Sẽ đỡ mệt, và mau được nhất tâm hơn, con số **NIỆM** cũng sẽ tăng nhanh hơn, thời giờ sẽ qua mau hơn.

Không phải Ai cũng làm được như vậy cả, có người nhất tâm **“buông bỏ”** (30 món phiền-não) được dễ-dàng, có người không nhất tâm buông bỏ được. Vì vậy nên rất cần phải gần-gũi với **Minh-sư, thiện-hữu** để được nhắc nhở, chỉ dẫn dắt-dìu **“TU-TẬP”** đúng phương-pháp.

Hành-giả nào buông bỏ được, thì **TÂM** sẽ mau **TRONG-SÁNG**, rồi dùng Tâm trong-sáng mà **NIỆM-PHẬT**, hoặc **TRÌ-CHÚ**...sẽ mau được **NHẤT TÂM**. Thì một ngày nào đó không xa, ắt sẽ đạt được cái **TÂM-LỰC**, cái **THẦN-LỰC** sáng ngời, sự lợi-ích của Nó không thể nghĩ bàn, có thể cứu độ được cho mình, và cho những người chung-quanh khác.

Đây chính là ý của câu :

- Nhứt nhơn hành đạo, cứu huyên thắng vậy.

(Câu này ý nói :

- Ở trong nhà mà có được một người biết Tu-tập, biết buông bỏ, có Tâm Từ-bi, Hỷ-xả (là có Tâm Bồ-Tát), biết chánh pháp, biết bồ-thí, biết cúng-dường, và nhất là biết quán tưởng vạn pháp duy tâm, rồi biết giữ tâm không chao động trước mọi hoàn-cảnh....nhờ có được cái **Tâm-lực sáng, Tâm-lực mạnh như vậy, nên trí-huệ phát sanh, Thần-lực sáng ngời**. Thì mới có đủ khả-năng tự cứu mình và cứu độ được cứu-huyên tất tổ siêu thăng Phật quốc).

Còn nếu như Tu-hành suốt cả đời, mà vẫn không buông bỏ được, mà trái lại Tâm tánh ngày càng xấu, vẫn cố-chấp, sân-hận lẫy-lùng hơn xưa,...thì thử hỏi sẽ cứu độ được ai ???

Cho nên :

Ta cùng chư PHẬT Tâm không sai

(nghĩa là Tâm PHẬT với tâm Chúng-sanh đồng là một)

Một niệm (chấp) vừa sanh (khởi) bỗng thành hai !

Nếu Tu mà có những cái Tâm trên, thì gọi là :

Miệng Niệm DI-ĐÀ mà “Tâm tán-loạn”,

Dù Niệm BỂ CỔ VẪN HOÀN KHÔNG !

Hoặc là :

Sân-si tánh-cũ không chừa (bỏ), bo-bo mà giữ (chặt) tương, đưa làm gì !

Tóm lại, muốn **TU** để đạt được **ĐẠO-QUẢ** thì cần phải :

1/- **XẢ BỎ** những **TÂM** gì không cần **GIỮ**. (*sửa Tâm (xấu), dưỡng Tâm (tốt)*)

2/- Có những cái **TÂM** tốt, bình-đẳng (*Tứ vô lượng tâm*) là tâm “**Từ**”, tâm “**Bi**”, tâm “**Hỷ**”, tâm “**Xả**”.

3/- Phát **NGUYỆN** Vãng-sanh,

- **Nguyện** giữ tâm **BỒ-ĐỀ** (*cho kiên-cô*).
- **Nguyện** đoạn tất cả **phiền-não** (*của Ngũ uẩn (sắc, thọ, tưởng, hành, thức)*).
- **Nguyện** buông bỏ tất cả sự **trói-buộc** (*của Lục trần (sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp)*).
- **Nguyện** **TU-TẬP** theo **chánh-pháp** (*của Phật gia*).
- **Nguyện** đem tất cả công-đức tu **Hồi-hướng** đến tất cả chúng-sanh trong pháp-giới hữu tình, đồng thành Phật đạo.
- **Nguyện** cho tất cả chúng-sanh đồng xa-lìa khổ-nạn,
- **Nguyện** cùng chúng-sanh đồng tu **BỒ-TÁT** hạnh,
- **Nguyện** **ĐỘ** tất cả chúng-sanh (*hữu-duyên, mà có căn-lành*),
- **Nguyện** cho tất cả chúng-sanh đồng phát-tâm **BỒ-ĐỀ**,
- **Nguyện** cho tất cả chúng-sanh trong pháp-giới hữu-tình đồng thành **PHẬT-QUẢ**.

Sau cùng :

Thực-tập, và **Thực-hành** đúng theo lời Phát nguyện của mình, **TẬP** mỗi ngày **XẢ BỎ** một chút, **TẬP** giữ cho **TÂM** bất động trước mọi hoàn-cảnh (*nào có thể làm cho Tâm mình bất an*).

TẬP sửa-đổi để giúp cho **TÂM** của mình được An-bình, nhẹ-nhàng...thì sự **TU-TẬP** mới có kết-quả tốt. Câu **NIỆM PHẬT** mới được “**trong sáng**”...thì mới có **năng-lực** “**Quét**” sạch được những nghiệp tội tiền-khiên trong quá-khứ còn tích-tụ, đồng-thời cũng giải được hết những khổ-nạn đang xảy ra trong hiện-kiếp, và giải được luôn những chướng-nạn sắp xảy đến trong tương-lai nữa.

NEU GIỮ ĐƯỢC TÂM “TỊNH”, CÓ ĐƯỢC CÁI TÂM “TRONG SÁNG” RỒI, THÌ CHỈ MỘT CÂU PHẬT HIỆU THÔI, CŨNG SẼ GIÚP TIÊU ĐƯỢC TỘI TRONG 80 ỨC KIẾP SANH TỬ.

Cho nên, nếu dùng cái **TÂM TRONG SÁNG** đó mà “**HỘ-NIỆM**” cho người nào, người đó cũng sẽ được cái Tâm trong sáng, nhẹ-nhàng mà buông bỏ muôn duyên, thần-thức của Họ lập tức siêu-sanh Tịnh-độ.

Bảo-Đẳng xin ghi lại một trong nhiều câu chuyện về **HỘ-NIỆM** vãng-sanh như sau :

Gần đây nhất, có một Phật-tử ở Tại Việt-Nam, sau khi liên-lạc với BĐĐ, và được Bảo-Đẳng tận tình chỉ dạy cho pháp tu “**Thập nhị danh Lễ Sám Diệt Tội**”, Trì-chú **ĐẠI-BI**, **Niệm PHẬT**, và phương-cách **HỘ-NIỆM** đúng pháp. Sau một thời-gian ngắn Cô đã “**tận tâm, tận lực**” chí-thành, và tinh-tân tu-tập đúng y như những điều mà Bảo-Đẳng đã chỉ dạy cho Cô (*qua Email, và điện-thoại*).

Từ đó Cha mẹ, bà con, lối xóm và những người quen biết Cô lần-lượt quy-tụ về, muốn học hỏi Phật-Pháp từ nơi Cô. Vì thế Cô có xin phép Bảo-Đẳng cho cô thành lập một Đạo-Tràng **MẬT-TỊNH** khiêm-tốn ở tại gia, cô đã dẫn-dắt và chỉ dẫn cho rất nhiều người hữu duyên Tu-tập (*Niệm Phật, Trì-chú, Sám-hồi theo cuốn TNDanh của Chùa PHÁP-HOÀ*).

Số lượng người đến tu-học mỗi ngày một thêm đông. Cô lúc nào cũng là một đệ-tử ngoan và có “**Đại tâm**” rất lớn. Cô luôn tham hỏi ý kiến từ nơi Bảo-Đẳng trước khi Cô làm bất cứ một Phật-sự

lớn nhỏ gì. Cho nên những Phật-sự mà Cô đã, đang và sẽ làm rất là vững-vàng, tốt đẹp. Mọi người đều khen tặng.

Cô có kể lại một trong những việc “**Phật-sự**” mới đây mà Cô đã làm như sau :

Kính thưa Cô Bảo-Đăng,

Con là Đăng N. một đệ-tử của Cô từ VN. Con có một người CÔ ruột tên là Trần thị Phước. Cuộc đời Cô con chỉ học hết lớp 8 là nghỉ học, ở nhà làm nghề nướng cá sống bán để phụ giúp gia đình. Sở thích của Cô Phước là rất mê cờ bạc từ thuở nhỏ. Cho nên tính tình rất là khó chịu, thường hay nóng giận, chê bai, và ganh-tỵ với mọi người, món ăn thích nhất của Cô là thịt Vịt. Có lẽ nghiệp sát của cô rất mạnh, cho nên cô mà cắt cổ gà, thì gà chết liền tức khắc.

Mặc dù Cô Phước cũng xinh-xắn, nhưng không có duyên nợ với một chàng trai nào cả.

Gia-đình cũng có thờ **PHẬT**, đi chùa tụng kinh lai-rai.

Mỗi khi trong làng có đám tang, là Cô ấy cũng tham-gia đến tụng kinh Địa-Tạng giúp cho người, thỉnh-thoảng cũng đi làm Phật-sự vào những mùa an cư kiết hạ nữa. Nhưng vì tánh tình nóng nảy, nên thường hay chửi Cha mắng Mẹ đủ điều...cho nên làm được chút ít Phước đức chỉ đều tan-biến hết cả. Cô ghét con nhiều nhất, vì hay cãi lời của Cô, nhất là con không đồng tâm thích cờ bạc như Họ.

Đến năm 34 tuổi, Cô ấy phát hiện là bị ung-thư vú. Đã phải cắt một bên, nhưng cũng không hết bệnh. Sau cùng Cô ấy đi mổ và phải bị ở lại bệnh viện để điều dưỡng, cả thầy người trong gia-đình từ lớn tới nhỏ không có ai chịu đến chăm sóc hết, vì sợ bị lây. Chỉ có con là đứa cháu duy-nhất chịu chăm-sóc... tắm rửa, lau mình cho Cô mà thôi. Mỗi lần thấy con vào chăm-sóc, là Cô khóc và nói rằng :

- *"Hồi trước Cô đối-xử bạc với cháu, bây giờ Cô thật hối hận quá."*

Sau khi cô xuất viện ra khỏi nhà thương, nhưng không có bà con nào chịu rước về nhà cả, thấy vậy nên con cũng đem Cô về nhà con, một tay con chăm-sóc, và điều dưỡng vết thương cho cô (bằng phương-cách Trì-chú Đại-Bi). Tuy nhiều bận rộn từ công việc làm, việc nhà, còn phải giúp đỡ cơm nước và điều-trị cho cô. Con nghe lời Cô Bảo-Đăng thường-xuyên khuyên dạy, cho nên dù mệt cách mấy con vẫn phải giữ thời khóa tu **Sám-hối, Trì-chú ĐẠI-BI (108 biến) mỗi ngày vào nước cho cả nhà uống, dùng nước chú để phóng-sanh, con cũng lấy nước chú rửa vết thương cho Cô con nữa.**

Cô cho biết rằng :

- *"Mỗi lần cháu lấy nước chú rửa vết thương (đau nhức vì lở-loét) cho cô, cô thấy nhẹ và khỏe hơn nhiều lắm. Suốt mấy ngày nay ở nhà cháu, Cô để ý thấy cháu tu-hành rất là tinh-tấn, chỉ là một Phật-tử tại-gia thôi mà sao cháu giỏi quá chừng, cháu lại có tâm Bồ-Tát thương người hoạn nạn nữa, tốt quá. Tuy suốt ngày bận rộn bao công việc, và còn lo điều-trị cho Cô, vậy mà cháu vẫn chăm-sóc gia-đình của cháu thật là chu-đáo, biết làm đẹp lòng chồng, con nữa. Nhìn bề ngoài của cháu (là một Phật-tử tại-gia bình-thường) không ai biết con Tu hành giỏi, đạt được “**đạo-lực**” tốt như vậy cả”, Thầy nào dạy cháu Tu giỏi vậy ?*

Chưa bao giờ được Cô khen tặng như thế. Nên con chụp ngay cơ-hội tốt này, giảng Phật pháp cho Cô ấy nghe, và khuyên Cô trong khi ở nhà con để điều dưỡng, không được nói chuyện thị-phi. Con chỉ dẫn cho Cô Niệm-Phật, Sám-hối, và thường nên nói chuyện Phật-pháp nhiều hơn là nói chuyện đời. (Còn tiếp)

